

(ἐπὶ τῆς ἐπιδράσεως τῶν κακῶν συναναστροφῶν. καιδίζει = γκαβίζει = ἀλληθωρίζει) Παξ. || Ἄσμ.

Κὶ ἂν δὲν ἀνθῆς ταποταχῆ, ἀνθεὶς τὸ μεσημέρι Κέρκ.

Ἐχτὲς προχτὲς τὸν εἶδαμε 'ς ἐννεὰ χοροὺς βασμένο καὶ σήμερα ταποταχῆ 'ς τὸν ἄμμο ξαπλωμένο αὐτόθ.

Ταποταχῆ σηκώθηκε τὰ χέρια σταυρωμένα Κεφαλλ. γ) Τὸ πρωὶ τῆς ἐπομένης ἡμέρας, αὐριον πρωὶ Εὐβ. (Κύμ. Στρόπον.) Θράκ. (Μάλαρ.) Ἰθάκ. Κέρκ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.: Ταποταχῆ τὰ λέμε Κέρκ. Νὰ 'ρθῆς ταποταχῆ νὰ πάμε νὰ σκάψουμε αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ὅθι περάσῃ ἀποβραδὺς ταποταχῆ θὰ κλαίνε Ἰθάκ. δ) Τὸ πρωὶ τῆς μεθεπομένης ἡμέρας, μεθαύριον Πελοπν. (Μάν.) 2) Πρὸ ὀλίγου, πρὸ μικροῦ Κάλυμν. Καπ. (Ἀραβάν.) Κρήτ. Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.) Σαμοθρ. κ.ά.: Ἀποταχῆς ἦρθε γιὰ νὰ σοῦ πῇ Κρήτ. Ἀποταχῆς τὸν εἶδα κ' ἐπήγαγε κάτω αὐτόθ. Ἀποταχῆς σοῦ τό 'πα καὶ τὸ ξέχασες κιόλα αὐτόθ. Συνών. ἀποτῶρα.

ἀποταχεύουσιν ἐπίρρ. ἀμάρτ. 'πουταχεύουσιν Εὐβ. (Στρόπον. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποταχῆ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ούτσικα.

1) Λίαν πρωὶ Εὐβ.: Ἄσμ.

Ἰποταχὺν 'πουταχεύουσιν δὲν ὄρες πρὶν νὰ φέξῃ ὁ μαῦρος χιλιμίντρισε, τοῦ Μαυροκλῆ θὰ νὰ 'ναι.

2) Αὐριον πρωὶ Εὐβ. (Στρόπον.) Συνών. ἀποταχῆ 1 γ.

ἀποταχινὰ ἐπίρρ. Εὐβ. (Κύμ.) 'ποταχινὰ Εὐβ. (Κονίστρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποταχινός.

Πολὺν πρωὶ ἐνθ' ἄν.: Σηκώνεται 'ποταχινὰ προτοῦ ξυπνήσουν τὰ παιδία τσαὶ φεύγει Κονίστρ.

ἀποταχινάδα ἡ, Κέρκ. (Ἀργυρεῖδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποταχινός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄδα (I).

Μόνον πληθ., πρωῖαι: Πάνε γιὰ ξύλα τρεῖς ἀποταχινάδες. Ἐπανε ἐνὸς ἀβγοῦ ἀσπράδι καὶ τρία κηκίδια μικρὰ κοπανισμένα καὶ βάλε τα εἰς ἓνα φοῦρνο καὶ ἀφοῦ τὰ ἀνακατώσῃς ἅς πίνῃ τρεῖς ἀποταχινάδες καὶ ὑγιαίνει (ἐξ ἰατροσοφίου τοῦ 1853, δι' ὃ ἰδ. Λαογρ. 10 (1929) σ. 133).

ἀποταχινεύω ἀμάρτ. 'ποταχινεύω Εὐβ. (Κύμ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποταχινός.

Σηκώνομαι πολὺν πρωὶ.

ἀποταχινός ἐπίρρ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) — ἸΠολυλ. Διηγ. 26 καὶ 88 ἀπονταχ'νός Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀπιταχ'νός Λήμν. 'ποταχινός Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Ὁρ.) ποταδινός Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποταχῆ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ινός. Ἡ λ. καὶ ἐν Γύπαρ. πρῶξ. Ε στ. 148 (ἐκδ. ΚΣάθα σ. 272) «ἀποταχινὰ λόγια». Ὁ τύπ. ἀπιταχ'νός κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν προθ. ἐπί.

1) Πρωινός Εὐβ. (Κονίστρ.) — ἸΠολυλ. ἐνθ' ἄν. 88: Ὁ 'ποταχινός ὕπνος εἶναι γλυκός Κονίστρ. Ἀποταχινὸς... ὄνειρο ἸΠολυλ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ ἀπὸ πρωίας ὑπάρχων Εὐβ. (Κονίστρ.) Λήμν. Στερελλ. (Καλοσκοπ.): Τὸ 'ποταχινὸ γάλας (τὸ ἀμελγόμενον τὴν πρωίαν κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ βραδινὸ) Κονίστρ. Τοῦ φαεῖ ἐν' ἀπονταχ'νὸ Καλοσκοπ. Τούτουνας οὐ τσουρβᾶς εἶνι ἀπιταχ'νός κὶ ξίθ'σι (τσουρβᾶς = σούππα) Λήμν. β) Θηλ. οὐς., πρωινὴ ὥρα Εὐβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Λακων.) — ἸΠολυλ. ἐνθ' ἄν. 26: Σ'κώνομαι

μὴν 'ποταχινὴ σούνταχα σούνταχα τσαὶ τὸν παραφυλάου Κονίστρ. «Μιὰν ἀποταχινὴν γραῖα Γύφτισσα ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸ σπῖτι» ἸΠολυλ. ἐνθ' ἄν. || Παροιμ. φρ. Μὲ φάγανε τοῦ Μαρτιοῦ οἱ ἀποταχινές, τοῦ Μαῖου τὰ μεσημέρια Λακων.

γ) Οὐδ. 'ποταχινὸ ἐπιρρηματ., πρωὶ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Ὁρ.): Ἐλα αὐριον 'ποταχινὸ Ὁρ. Πήγαμε 'ς τὸ ζευγάρι 'ποταχινὸ 'ποταχινὸ Αὐλωνάρ. Συνών. πρωί. 3) Ὁ πρὸ ὀλίγου ἐμφανισθεὶς Κάλυμν. Κρήτ.: Μὰ ὁ ἀποταχινός δὲν εἶναι ποῦ 'ρθε; (αὐτὸς ποῦ ἦλθε τώρρα δὲν εἶναι ὁ πρὸ ὀλίγου ἐλθὼν;) Κρήτ.

ἀποτεκνάδι τό, Θράκ. (Γανόχ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ. Τσανδ. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. 412 — ΠΠαπαχριστοδ. Θράκ. ἡθογραφ. 4,20.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ οὐς. τέκνον καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - ἄδι.

1) Τὸ τελευταῖον γεννώμενον τέκνον ἐνθ' ἄν.: Δὲν συγγενικά κορίτσια ποῦ 'χαν μείνει, πρωτογεννημένο τό 'να καὶ τ' ἄλλο ἀποτεκνάδι, πιάσαν τὸ προζύμι γιὰ τὰ κουλίκια ΠΠαπαχριστοδ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβυζαστάρει καὶ ἀπόσπερμα 2. 2) Ἀποτεκνάρι, ὃ ἰδ., Λεξ. Βλαστ. 412

ἀποτεκνάρι τό, ἀμάρτ. ἀπουτικνάρ' Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐς. *τεκνάρι ἡ τοῦ οὐς. τέκνο καὶ τῆς καταλ. - ἄρι.

Τὸ ἀποκληρούμενον τέκνον. Συνών. ἀπόπαιδο 1, ἀποτεκνάδι 2.

ἀποτελείωμα τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτελειώνω.

Ἀποπεράτωσις πολλαχ.: Ἄσμ.

Γιὰ τὸ μιστό σας, μάτια μου, θὰ σᾶς εὐχαριστήσω

καὶ μὲ τ' ἀποτελειώματα φλωριά θὰ σᾶς μετρήσω

Ἡπ. Συνών. ἀποτέλειωσι.

ἀποτελειώνω, ἀποτελειώνω λόγ. κοιν. ἀποτελειώνω κοιν. ἀποντελειώνω βόρ. ἰδιώμ. ἀποτελειούκω Τσακων.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. τελειώνω.

1) Φέρω τι εἰς πέρας, ἀποπερατώνω, συμπληρώνω κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀποτελείωσα τὸ γράμμα - τὴ δουλειὰ - τὸ κλάδεμα - τὸ σκάψιμο κττ. Πῆγε 'ς τὸ Παρίσι ν' ἀποτελειώσῃ τοὺς σπονδὲς του κοιν. Καὶ ἀμτβ. ἀποπερατώνομαι, συμπληρώνομαι σύνηθ.: Δὲν ἀποτελείωσε ἀκόμη ἡ δουλειὰ. 2) Δαπανῶ τι ἐντελῶς, καταναλίσκω σύνηθ.: Κοντεύομε ν' ἀποτελειώσουμε τὸ λάδι - τὸ σ'τάρι κττ. Καὶ ἀμτβ. ἐξαντλοῦμαι πολλαχ.: Ἀποτελείωσε τὸ λάδι. 3) Θανατώνω κοιν. καὶ Τσακων.: Τὸν ἀποτελείωσε μὲ δὺο μαχαιρὲς - μὲ μιὰ πιστολᾶ. Ὁ πληγωμένος ἀνάπνεε ἀκόμα καὶ γυρίζει καὶ τὸν ἀποτελειώνει κοιν. Νε ἀποτελειούττε μὲ τὰ μαχαίρα σι Τσακων. || Ἄσμ.

Κὶ βγάξει τοῦ χαντζέρι κὶ τὴν ἐσκότουσι

κὶ 'πὰ 'ς τὰ γόνατά του τὴν ἀποντελείουσι

Αἰν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναπαρώνω 6. Καὶ ἀμτβ. φονεύομαι, θανατώνομαι πολλαχ.: Ἀποτελείωσε ἀπ' τοὺς μαχαιρὲς.

4) Δέρνω ἢ βασανίζω ἀνηλεῶς μέχρι θανάτου (σημ. κατὰ δεινῶσιν) κοιν.: Τὸν ἀποτελείωσε 'ς τὸ ξύλο. Τὸν ἀποτελείωσε ὁ πόνος. Συνών. σκοτώνω.

ἀποτέλειωσι ἡ, Λεξ. Βλαστ. ἀποτέλειουσι Τσακων.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποτελειώνω.

Ἀποπεράτωσις. Συνών. ἀποτέλειωμα.

ἀποτέλεσμα τό, λόγ. κοιν. ἀπουτέλεσμα Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀποτέλεσμα = συμπλήρωσις, ἀποτελείωσις.

